

දිරි සිරි ඉසුරු රූ ආදී ඉ රී උ ආ යන ස්වරයකින් අවසන් වන පදවලට "මත්" ප්‍රත්‍යය එකතු වී දිරිමත් සිරිමත් ඉසුරුමත් රූමත් යන නාම පද සෑදේ. නල් අකුරකින් හෝ අන්‍ය ස්වරයකින් අවසන් වන පදවලට එකතු වන්නේ "වත්" ප්‍රත්‍යයයි. එය නොදන්නා සමහරුන් "ධේරියමත්" ලියනත් එය ආනන්තරිය කථිමයක් නම් නොවේ.

කුලවත් බලවත් පිත්වත් සිල්වත් වැනි පද සෑදී ඇත්තේ "වත්" ප්‍රත්‍යය එකතුවීමෙනි. නිතකර බියකරු වියකුරු සුවපත් දුක්පත් පැනපත් යනපත් වැනි පද "කර - කරු - කුරු - පත්" පද එකතුවීමෙන් හැදී ඇත. ඒ නාම පද කුලවතා පිත්වතා දුප්පතා යනුවෙන් බාවිතා වේ.

මුවදෙර + මෝදර වන නියරට අනුව සුවපත් - සෝපත් වන බවත් ඩාදිය - දාඩිය වන නියරට අනුව සෝපත් - පෝසත් වන බවත් මීට පෙර සුඛස් සිහිවිල්ලක දක්වා ඇත. (සුවපත් - පෝසත්)

පෝය - පොහොය පාන - පහන වන නියර අනුව පෝසත් -

සුඛස් සිහිවල

රුසිරු - රූ + සිරු යනුවෙන් දෙ-කඩ කල හැකිය. එහෙත් "සිරු" යන පදයේ ඇදැයක් පෙනේ. රූ + සිරි සහ රූ + සරු යන දෙවිදියටම එය තේරුම් කල හැකිය.

කෙනෙකුගේ "අපත්චිතකම" නිසා හෝ "අභිපත්චිතකම" නිසා බාසා රෙද්දේ (බස් වගේ) වැදෙන කනට පැල්ලම් ඉවත් කිරීම කෙතරම් අමාරු ද යන්න මඛ දැනිනි.

එද - හේ (හෙම) - ඔහු (උක්ත)
ඔහු - ඔවුන් (අනුයුක්ත)
අද - ඔහු - (ඔහු + හු) ඔවුහු (උක්ත)
ඔහු - ඔවුන් වී ඇති බවත් (අනුයුක්ත)
එද - මී (නොමෝ) - ඔහු (උක්ත)
අද - ඔවුන් (අනුයුක්ත)

දිරිය මව සහ ඇගේ දරුවෝ

පොහොසත් වී වහරට පැමිණ ඇත.

හොඳ ගඳ කැන මිහිරි හැඩ ආදී පද සිසිල එකතුවක් හෙවත් ඇදුමක් නැතිව වියහර වන සැටි හොඳ ලමයේ ගඳමල් කැන මිහිනා මිහිරි හැඩ යන පදවලින් පෙනේ. සුදුමල කුඩා දැරිය සුරතල් කතාව හුරු බුහුටි කොල්ලා කඩවසම් මිනිසා තවත් නිදසුන් කියයි.

ඒවා හොඳවත් ගඳවත් සුදුමත් සුරතල්වත් කඩවසම්වත් යනුවෙන් යෙදෙන සිරිතක් නැත.

ධර + ය - ධේරිය වේ, හාන + ය - හානය වේ. ධේරියවත් හානයවත් යන පද සඳා දිරිමත් බවගේ යනුවෙන් සිංහලට බිඳේ. දිරි යන්නේ අග ඇති "ඉ" යන්න නිසා එතනට "මත්" ප්‍රත්‍යය එකතුවී ඇත. දිරිමත් මව, දිරිමත් දුනත්, දිරිමත් ලමයේ ආදී වශයෙන් එය වහරේ ඇත්තේ.

(දිරි + අ - දිරිය) හැදෙන්නේත් බල + අ - බලය, ගුණ + අ - ගුණය, රූ + අ - රූචි -රූචි ආදී පද හැදෙන විදියටමය. "දිරිය මව සහ ඇගේ දරුවෝ" යන්නේ ඇති දිරිය මව

යන බවයි.

සකු බයේ "ධේරිය මාතාවන්" ඇත් නම් සිංහල බාසාවේ "දිරිය මවුන්" ද සිටිය හැකිය. "ධරි මාතාවන්" සකු බයේ ඇත් නම් සිංහල බාසාවේ "දිරි මවුන්" සිටිය හැකිය. අතීත ඇදුරුන් "ධේරිය මාතාවන් හෝ ධරි මාතාවන්" ගැන සඳහන් කර ඇද්දැයි නොදැනිම. කෙසේ වෙතත් "දිරිය මවුන් හෝ දිරි මවුන්" අපේ බස් වහරට හුරු නැත.

"රූ රැජිනන්" සිටින අපට "රූ කතුන් - රූ දැරියන්" ද සිටිය හැකිය. ඒ අනුව නම් "බිය සතුන්, (නපුරු සතුන්, විරු දුරුවන් - ගොරු සපුන් අපට ඇත.) බල රුපුන්, දිරි දුරුවන් රූ ලදන්, දුක් දුනන් ගැන ලියන කෙනෙකුට ඇතිල්ල දික්කල හැකි කෙනෙකු සිටිද්දැයි නොදැනිම.

රූ කතුන් හෝ රූ ලදන් ගැන නොලියන අප "රූ රැජිනන්" ගැන ලියමු රූ රැජිනන් බල ඇතුන් විය සපුන් යන වියහර නිවැරදි නම්, දිරි මවුන්, කුල දුනන් (කුල කතුන් - කුල දුරුවන් වහරේ ඇත.) පින් කතුන් යන වහර වැරදි විය නොහැකිය.

අද අප - (ඔහු + හු) ඔවුහු (උක්ත)
අප - ඔවුන් (අනුයුක්ත වී ඇති බවත් මඛ දැනිනි.)

ඉංගිරිසියේ - හදම :ඉදන* හදම :ඉදන* උක්ත
හදම :ඉදන* හදම :ඉදන* අනුයුක්ත
හදම :ධසරක* හදම :ධසරක* උක්ත
හදම :ධසරක* හදම :ධසරක* අනුයුක්ත

වියහර දෙස බලන විට ඔහු - ඔහු (පුරුරු)
ඔහු - ඔවුන්
අප - ඔහු (ස්ත්‍රී)
අප - ඔවුන් යන වියහර උවද අවිලක් නැතිව වියහර විය හැකිය. මගේ අදහස නම් "ඔහු + හු - ඔවුහු - ඔවුහු" යන විකාර පදය නිසිය යුතු දැයි සිතා බැලිය යුතු බවයි. එවිට,

කොල්ලා (ඔහු හැඩය) - කොල්ලේ (ඔහු හැඩය)
මම කොල්ලා (ඔහු දිටිම) - මම කොල්ලන් (ඔවුන් දිටිම)
කෙල්ල (අප හැඩය) - කෙල්ලේ (ඔහු හැඩය)
මම කෙල්ල (අප දිටිම) - මම කෙල්ලන් (ඔවුන් දිටිම)
යන වියහර ඇතිවේ.

ඔහු + හු අනෝසි වේ.

සෑකකන / රැලි, පදබහ / පෝති, නදුප්පහන / පෝකි, පදකසපුරු / පොලිය, ධ්‍රැසබැව් / කැබිනට්, අමරන / පුරි වචන වහරට ගත් අප සෑකසුදු - මැකැකිසසුදු යන වචන වහරට ගැනීමේ දී වෙනස් මගක් ගෙන ඇත්තෙමු. කුමාරතුංග පඬිතුමා සෑකසුදු - (අර දෙනුයේ - අරදෙවු) රෙදෙවු - රෙදෙවු යන වචනයක් නිමැවු බව මතකය. එය වැලඳිනි. ගුවන් විදුලි / ගුවන් විදුලි යන්ත්‍රයක් නිපදවිනි.

මැකැකිසසුදු යන්න "වෙලිවස්න" නොවී "රූපවාහිනිය විය. රූප වචනය වන්නේ "රූපවාහිනිය" යි + එය අර්ථවත්ය. රූපවාහිනිය ගැන සිතා "බබ්ද වාහිනිය" ක් හද ගැනීමට අපට තවමත් සිතක් පහල වුයේ නැත. සමහර විට බඳුමා වර්ණරු - බබ්ද විකාශන යන්ත්‍රය එයට බලපාන්නට ඇත. බබ්දය වැඩි කිරීමත් බබ්දය විකාශනය කිරීමත් එකක් නොවේ.

වරදක් සේ පෙනෙන යමක් නිවැරදි කිරීමත් යමක් වඩා හොඳට සකස් කිරීමත් ඉදිරියට යන්නන්ගේ සිරිතයි.

මාහෝ / මහව, උපරුවල/මරුවල, උපරුගොඩවත්ත/මරුගොඩවත්ත, ග්‍රාම සේවක/ග්‍රාම සේවා නිලධාරී යන වචනත්, පිඩිං/බිපි, බොම්බේ/මුම්බායි, බර්මා(බර්මා) මියන්මාර්, ගෝමෝනා/තායිවාන් වී ඇති බව මඛ ද දැනගැනිය සිතමි.

මේ ලිපියේ මහාප්‍රාන හෝ ණ ළ ප අකුරු නැති බව සලකන්න. ඉංගිරිසි අකුරුවලට (. . 9 ඩි න ග) ලකුනක් යොද වෙනස් කරන විදියට අපේ අල්පප්‍රාන අකුරු මහාප්‍රාන කිරීමක් දන්නද / නාදුප් අකුරු මර්දුප් කිරීමත් ගැන සිහිමට කාලය එලඹ ඇතැයි සිතමි. හෝඩියේ අකුරු අඩුවීම ලියන්නන්ට පහසුවකි.

සුභාෂිතයෙන්

සුරපුර සැප සපයන පින් නොම දෙන්න අවා බිය දෙන පව ම කර පැනකර නොවන ලොව නරයන්ගේ සිරි හර මර එලවන ගොරු විය ම

කෙරෙහි ලෙහි සිරිති බොහි

ගැදී පැදිය: (සමහරු) සුරපුර සැප සපයන පින් නොම කෙරෙහි (ඔහු) අරුතර අවා බිය දෙන පව ම කර ලෙහි (ඒ) ලොව පැනකර නොවන නරයන්ගේ සිරිති (ඔහු) සිරි හර මර එලවන ගොරු

විය ම බොහි පැහැදුම: සුර පුර සැප සපයන - (ඔහු) දිව්‍ය ලෝක සැප සම්පත් ලබා දෙන, පින් නොම කෙරෙහි (ඔහු) පින්ක් දහමක් කරන්නේ නැත. අරුතර අවා බිය දෙන - (ඔහු) බොහෝ සේ අපා බිය ඇති කරන පව ම කරලෙහි - පව්කාර වැඩ මය කරන්නේ, ලොව - (ඒ) මේ ලෝකයේ, පැනකර නොවන - (ප්‍රඥාව නැති) මෝඩ, නරයන්ගේ සිරිති - මිනිසුන්ගේ සිරිතයි, (ඔහු) සිරි හර - සිරි නොගෙන/ඉවතලා, මර එලවන - මරනය ලබා කරන, ගොරු - දරුණු/උලු, විය ම බොහි - වය විය ම බොහි.

විසිතුරු : දිව්‍ය ලෝකය සැප සම්පත් ඉතිරි කරන නැතහොත් කියයි. දෙවි ලොවින් වුන වී මනු ලොව උපන්නන් ගැන කතා බහ දහම් පොත්වල ඇතත්, අද එවැන්නන් ගැන අසන්නට නොලැබේ. එහෙයින් "මෝඩ" වී ඇති දෙවි ලොව කෙබඳු දැයි දන්නා කෙනෙක් නැත. දෙවිලොව ඉපිද දිව්‍ය සම්පත් ලැබීමේ ආසාවත් ඒ සඳහා දැනමින් තත්තාවක් නො වේ දැයි සමහරු අසයි. අපේ සැදුමර ඇත්තන් "ඩුබායි" යන්නට තැනහිමන් එබඳු ය.

පින් කරන්නේ සසර කෙටි කර ගැනීමෙන්, නිවන් දැකීමෙන් අරමුණින් බවයි මා අපා ඇත්තේ. එහෙත් නිවන් දැකීම පස්සට දමා "දෙවි - මිනිස් සැප (මේ කියන තැරැටි මිනිස් ලොවත් සැප ඇති තැනකි) කෙලවර උතුම් වූ අමා මහ නිවන් දැකීම" දැන් අරමුණ වී ඇත. ඒ අනුව මිනිස් සැපම විදීමට ඇත්තම් මා කැමති ය.

පව් කිරීම අපා දුක් විඳීමට හේතු වන නිසා අවි පව් කම් නොකැරීමටත් පින්කම් ම කිරීමටත් උත්සුක වෙමු. එහෙත් මෝඩයන්ගේ සිරිත නම් අපා දුක් විඳීමට හේතු වන පව්කම් කිරීමය. එය හරියට ඇගට ගුණ කිරී නොවී මරු කැඳවන වය විය බිම වැටිය. මේ පැත් බිම ගැන හිතන්න.

පස් පව් අරුතර පලමු වැන්න පර පන කැසීමයි. මැසි මදුරු-වන්නේ පනත් පනමය. තල්මසාගේ පටන් හාල්මසාසා දක්වා මසුන්ගේ පනත් පනමය.

පව් බව දැන දැනත් මසුන් මරා හෝ ගව, උරුරු එළු බැටළු කුකුළු තාරා ආදී සතුන් මරා පිටව වන මිනිසුන් එය කරන්නේ හොර රහසේ නො වේ. මුඳකේ ගෙවා පව් දුරු කර ගත හැකි නම් !

මවා - දැනමුතු කම් දීම ඉතා පහසුය. එ සේ මවා දෙන්නේ ඒ සඳහා සුදුසු කම් ඇති ගරු කටයුතු ඇත්තෝය. අප කල යුත්තෙන් ඒවා අදා සාදුකාර දීමය.

"නිර්මාණ ආනා" (නිමැසි අහර) පමනක් දැනට ගත යුතු බව දක්වන දැනවීම් පුපුරා ඇති පස්සේ මඛ දැක ඇති නො වැ !

වී. ක. ධර්මබන්ධු